

Arrest

nr. 79 997 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. BUSSCHAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. In de negende maand van 1388 (Perzische kalender, komt overeen met november/december 2009 Europese kalender) hebt u voor de eerste keer een bijeenkomst van een huiskerk bijgewoond. U besloot zich te bekeren tot het christendom. Zowel u, uw ouders en uw broer A.P.(...) (O.V. X) zijn evangelische protestanten. U woonde sindsdien elke donderdag de bijeenkomst van de huiskerk bij. Sinds 20/2/1389 (10 mei 2010) vonden de bijeenkomsten plaats in uw appartement. Jullie onderbuurvrouw was lid van de hezbollah (Strijders van God) en vond het verdacht dat jullie zoveel bezoek kregen. Ze belde de politie om te zeggen dat jullie een schotelantenne hadden. Op 4/3/1389 (25 mei 2010) deed de politie een inval in jullie appartement. U en uw vader waren niet thuis. U en uw zus waren wel aanwezig, en jullie werden zwaar geslagen. Er werd geen gerechtelijke procedure gestart. Toen u en uw vader

thuis kwamen brachten ze u naar de dokter. Sindsdien heeft u te kampen met concentratieproblemen en geheugenverlies. Op 30/03/1389 (20 juni 2010) verhuisden jullie naar een huurwoning in een dorp in de gemeente Rasht. U sprak er met voorbijgangers over het christendom. Hierdoor werd u scheef bekeken en weigerden de lokale winkeliers om u nog voedingswaren te verkopen. Uw ouders en uw zus vluchtten naar Duitsland, waar zij nu nog steeds verblijven. Daarop besliste uw broer dat jullie eveneens naar het buitenland moesten vluchten. U weet niet wat de exacte aanleiding was voor de beslissing van uw broer. U reisde legaal met uw broer A.P.(...) en diens vrouw Z.F.(...) per vliegtuig naar Istanbul. Daar verkregen jullie een vals Schengen visum en een valse Duitse verblijfsvergunning. Op 7 maart 2012 werden jullie aangehouden op de luchthaven van Zaventem, onderweg naar Frankfurt. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in. U beschikt over een kopie van uw Iraans paspoort afgeleverd op 12 september 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u een uiterst gebrekkige kennis heeft van het christendom waardoor de geloofwaardigheid van uw bekering ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat u zich bekeerde tot het evangelisch protestantisme maar wist u niet te vertellen wat dit precies betekent. De betekenis van de term evangelie kende u niet en de termen Oud Testament en Nieuw Testament waren u volslagen onbekend (CGVS, p. 4, 5 en 7). Hoewel de figuur van Jezus een centrale rol speelt binnen het evangelisch christendom wist u niets te vertellen over zijn leven. Zo wist u niet wie de moeder van Jezus is en kon u niet vertellen waar Jezus geboren is. U kon niet zeggen hoe oud Jezus was toen hij stierf en of Jezus gedoopt werd wist u evenmin (CGVS, p. 6 en 7). Verder kon u geen enkele christelijke feestdag bij naam noemen (CGVS, p. 10 en 11). Pasen, het belangrijkste feest van alle christenen, zei u helemaal niets. Ook van Pinksteren had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 11). Gevraagd naar het belangrijkste christelijk gebed moest u het antwoord schuldig blijven. U kende geen enkel christelijk gebed (CGVS, p. 7). De term 'apostel' zei u helemaal niets en u wist niet of protestanten heiligen hebben (CGVS, p. 7). U stelde weliswaar dat uw kennis beperkt was omdat u slechts drie lessen over het christendom had gekregen van een pastoor (CGVs, p. 5 en 6). Van iemand die gedurende een half jaar wekelijks deelnam aan een bijeenkomst van een huiskerk en stelt dat hij zich bekeerd heeft kan wel degelijk een meer uitgebreide kennis over het christelijke geloof worden verwacht. Bovendien stelde u dat u in Teheran beschikte over een schotelantenne. Gevraagd of u dan zelf op zoek ging naar zenders die programma's over het christendom uitzonden antwoordde u dat u dit niet deed omdat u steeds in uw kamer zat en u bezig hield met uw neef. U stelde ook dat u nooit naar de televisie keek behalve af en toe naar voetbal en dat u al les kreeg en dat dit voldoende was (CGVs, p. 10). Daarnaast wist u niet eens bij benadering te vertellen hoeveel bijeenkomsten van de huiskerk in uw appartement hadden plaatsgevonden. Hoeveel personen lid waren van de huiskerk wist u evenmin. U kon enkel zeggen dat het er veel waren. Tot slot kon u slechts vijf leden van de huiskerk bij naam noemen (CGVS, p. 5).

Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Tot slot haalde u aan dat u te kampen heeft met concentratieproblemen en geheugenstoornissen. Deze zouden het gevolg zijn van de slagen die u had gekregen tijdens de inval van de politie in jullie appartement in Teheran (CGVS, p. 2 t/m 4). Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Daarnaast legde u geen enkel (begin van) bewijs neer van de door u beweerde psycho- medische problemen. U stelde nochtans dat u hiervoor wel degelijk een arts bezocht in Iran. Uw verklaringen over uw doktersbezoek in Iran zijn bovendien niet eensluidend. Zo stelde u aanvankelijk dat u slechts één keer een dokter bezocht en dat deze u geen documenten gaf. Toen u expliciet gevraagd werd naar medische attesten antwoordde u dat al uw documenten in Iran in beslag zijn genomen. Toen u er op gewezen werd dat u net verklaard had dat u slechts één keer naar de dokter was gegaan en dat u geen attest had gekregen wijzigde u uw verklaringen. U beweerde dat u misschien wel vaker naar de dokter werd gebracht maar dat u dit misschien vergeten bent (CGVS, p. 3). Gevraagd welke verwondingen u precies had opgelopen nav het incident moest u het antwoord schuldig blijven. U zou dit immers vergeten zijn. U wist enkel te vertellen dat u bloedde aan uw hoofd (CGVs, p. 8). Uw bewering, als zou u te kampen hebben met concentratieproblemen en geheugenstoornissen die een invloed zouden kunnen hebben op het gehoor, kan dan ook niet worden weerhouden.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteitsgegevens en nationaliteit, welke niet betwist worden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat ik ten aanzien van uw broer A.P.(...) en diens partner Z.F.(...) (O.V. 6.973.001) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

In zoverre het verzoekschrift een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt, dient vastgesteld dat de Raad krachtens artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet het indienen van huidig beroep, dat een beroep met volle rechtsmacht is, van rechtswege de uitvoering van de beslissing opschort.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2, 3, 9, en 10 EVRM. Hij stelt dat hij in geval van terugkeer naar Iran, hij, gezien hij zich tot het protestantisme bekeerd heeft en gelet op de religieuze onvrijheid in Iran, gevaar loopt er te worden vervolgd en de bestreden beslissing derhalve in strijd is met de voornoemde artikelen van het EVRM. Hij verwijst in dit verband naar internetadressen van mensenrechtenorganisaties Amnesty International en Human Rights Watch waaruit moet blijken dat Iraanse leiders geen enkele tegenspraak op politiek en religieus vlak dulden.

3.2. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangebrachte asielrelaas, gelet op diens gebrekkige kennis van het christendom en hij zijn beweerde psycho-medische problemen niet aantoonst.

Daargelaten het louter declaratoire karakter van de bestreden beslissing die als dusdanig geen verwijderingsmaatregel bevat, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog volledig voorbij gaat aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Zo beperkt hij zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, die reeds volledig ongeloofwaardig werden bevonden in de bestreden beslissing omwille van onwetendheden die niet verklaard kunnen worden aan de hand van de door verzoeker beweerde concentratieproblemen en geheugenstoornissen gezien hij hiervan geen enkel medisch attest neerlegt en hij hierover overigens geen eensluidende verklaringen aflegt, zonder ook maar één argument aan te voeren dat de pertinente en deugdelijke weigeringsmotieven weerlegt of er een aannemelijke verklaring voor geeft. De Raad maakt de motivering van deze beslissing dan ook tot de zijne en beschouwt ze als zijnde hier hernomen.

Ook het verwijzen naar algemene informatie over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dergelijk risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas te herstellen en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER